

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 218.187 van 23 februari 2012
in de zaak A. 203.734/XII-6850**

In zake: Vincent BOURGUIGNON
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jan De Rieck
kantoor houdend te 3000 Leuven
Vaartstraat 68-70
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de VZW INSTITUUT SANCTA MARIA
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Tim De Ketelaere
kantoor houdend te 3000 Leuven
Bondgenotenlaan 155 A
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 21 februari 2012, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van “het besluit op 13 februari 2012 genomen door de interne beroepscommissie van het Instituut Sancta Maria, tot handhaving van de genomen maatregel tot definitieve uitsluiting, in eerste aanleg opgelegd door [de] directeur van het Instituut Sancta Maria ten aanzien van de heer Vincent Bourguignon”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 23 februari 2012, om 11.00 uur.

Staatsraad Geert Van Haegendoren heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Tim Souverijns, die loco advocaat Jan De Rieck verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Tim De Ketelaere, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Jurgen Neuts heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Rechtsmacht van de Raad van State

Exceptie

3. Verzoeker bestrijdt zijn definitieve uitsluiting bij tuchtmaatregel, opgelegd door afgevaardigden van het schoolbestuur van het Instituut Sancta Maria te Aarschot.

Verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen op dat de bestreden beslissing volgens de vaste rechtspraak van de Raad van State niet te beschouwen is als een administratieve rechtshandeling waarover de Raad van State vermag te oordelen in het kader van een annulatieberoep en, bijgevolg, van een vordering tot schorsing.

Beoordeling

4. Verwerende partij is een vrije onderwijsinstelling, opgericht op privé-initiatief. De betrekking tussen die instelling en haar leerlingen ontstaat door een overeenkomst, zodat in beginsel de rechtsverhouding tussen partijen van contractuele aard is en de geschillen daaromtrent rechten betreffen waarvoor, gelet op artikel 144 van de Grondwet, uitsluitend de gewone rechter bevoegd is.

5. Weliswaar kunnen instellingen die zijn opgericht door privé-personen, maar die erkend zijn door de federale overheid, de overheid van de gemeenschappen en gewesten, de provincies of gemeenten, en wanneer die instellingen een deel van het openbaar gezag uitoefenen, optreden als administratieve overheden in de zin van artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, mits hun werking door de overheid wordt bepaald en gecontroleerd en zij beslissingen kunnen nemen die derden binden, meer bepaald door de eigen verplichtingen tegenover anderen eenzijdig te bepalen of door verplichtingen van die anderen eenzijdig vast te stellen. Dergelijke beslissingen kunnen dan het voorwerp zijn van een beroep tot nietigverklaring.

Aan verzoeker is een maatregel van uitsluiting opgelegd, waaronder naar luid van artikel 112, § 3, tweede lid, van de Codex Secundair Onderwijs moet worden verstaan: het ontnemen van het recht om het geheel van de vorming werkelijk en regelmatig te volgen in de school of het centrum.

Aan zo een tuchtmaatregel zijn, in beginsel, geen dwingende rechtsgevolgen verbonden voor derden; ze is integendeel louter te begrijpen als behorende tot de regels van de interne organisatie van de onderwijsinstelling.

6. De vaststelling dat de Raad van State niet bevoegd is om kennis te nemen van beroepen gericht tegen tuchtmaatregelen in het vrij onderwijs mag inderdaad vaste rechtspraak heten, getuige bijvoorbeeld de arresten nr. 121.835 van 23 juli 2003 inzake Onclincx, nr. 206.914 van 18 augustus 2010 inzake Chirila,

nr. 213.958 van 17 juni 2011 inzake De Muynck, nr. 215.148 van 14 september 2011 inzake Baeckelandt en anderen en nr. 217.573 van 26 januari 2012 inzake Ourrach.

Wie bijgevolg reden ziet om de Raad van State te kunnen overtuigen af te wijken van zijn vaste rechtspraak, en dit zelfs in een procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid waarin de vordering slechts een *prima facie* onderzoek krijgt, moet zijn argumenten -mede ook gezien het schriftelijk karakter van de procedure- nauwgezet in zijn inleidend verzoekschrift verwoorden. Verzoeker bespreekt daarin evenwel met geen woord de rechtsmacht van de Raad van State. Met eventuele mondelinge bemerkingen op de terechtzitting kan dan verder geen rekening worden gehouden.

7. De exceptie dat verwerende partij de bestreden beslissing niet heeft verricht als administratieve overheid in de zin van artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State heeft een voldoende mate van ernst om ze alvast in de huidige stand van zaken bij te vallen.

De vordering is onontvankelijk.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt de vordering.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 23 februari 2012, door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	staatsraad,
	waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Bram Van Thillo,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bram Van Thillo

Geert Van Haegendoren